

Pais, fillos e igrexa

Como membros da sociedade, os pais cristiáns necesitan educar aos seus fillos e non deben deixar ese cargo á igrexa nin a ningunha outra institución.

Pais, fillos e igrexa

Introdución

Que podo facer para manter ao meu fillo na igrexa? Esta é unha pregunta feita por moitos pais cristiáns.

Aqueles con nenos pequenos queren fórmulas para evitar que os seus fillos se afasten da igrexa e os que teñen nenos grandes, que se distanciaron da igrexa, queren que Deus faga un milagre.

Que facer?

Fillo dun crente ten que nacer de novo

Primeiro de todo, todo cristián debe ser consciente de que “os fillos da carne non son fillos de Deus”. Como? O meu fillo, nacido nun lugar de nacemento evanxélico e / ou protestante, non é fillo de Deus?

Agora, se “fillo dun crente fose fillo de Deus”, teríamos que estar de acordo en que todos os descendentes de Abraham tamén

son fillos de Deus, con todo, isto non é o que ensina a Biblia.

O apóstolo Paulo, escribindo aos cristiáns de Roma, deixou claro que ser descendente da carne de Abraham non é o que outorga a filiación divina. “Non faltou a palabra de Deus, porque non todos os que son de Israel son israelitas; Non porque sexan descendentes de Abraham, son todos nenos ”(Rom. 9: 6 -7). “... Non son fillos de Deus os fillos da carne, senón que os fillos da promesa son contados como descendentes” (Rom. 9: 8). Agora ben, se os fillos de Abraham non son fillos de Deus, tamén se deduce que o fillo dun crente non é fillo de Deus.

Polo tanto, calquera que queira alcanzar a filiación divina debe ter a mesma fe que o crente Abraham, é dicir, para que o fillo dun cristián sexa fillo de Deus, debe necesariamente crer do mesmo xeito que o pai creu na mensaxe do evanxeo.

“Sabe, entón, que os que son de fe son fillos de Abraham”
(Gal. 3: 7).

Só os que se xeran a través da semente incorruptible, que é a palabra de Deus, son fillos de Deus, é dicir, os fillos dos cristiáns non son necesariamente fillos de Deus.

A Igrexa é o corpo de Cristo

En segundo lugar, todos os cristiáns deben ser conscientes de que o corpo de Cristo, que tamén se chama igrexa, non se pode confundir con institucións humanas, como a familia e a igrexa. Formar parte dunha institución humana non fai que o home pertenza ao corpo de Cristo, é dicir, salvado.

A responsabilidade de educar

Como membros da sociedade, os pais cristiáns necesitan educar aos seus fillos e non deberían deixar ese cargo á igrexa nin a ningunha outra institución. Tal tarefa é exclusiva dos pais. Se os pais están ausentes, esta tarefa debería transferirse a outra persoa que desempeñe este papel: avós, tíos ou, como último recurso, unha institución establecida pola sociedade (orfanato).

Por que non se pode delegar a misión de criar fillos? Porque dentro da normalidade, os pais son as persoas que teñen a mellor e maior confianza nos primeiros anos da vida dun individuo. Partindo desta relación de confianza, a institución familiar convértese nun laboratorio onde se realizan todas as probas para producir un cidadán responsable.

É dentro da familia cando se aprende o que é autoridade e responsabilidade. As relacións humanas apréndense e desenvólvense dentro da familia, como a fraternidade, a amizade, a confianza, o respecto, o cariño, etc.

Como os pais teñen a mellor e máis confiada relación, tamén son os mellores para presentar o evanxeo de Cristo aos nenos durante o proceso educativo. Polo tanto, é saudable que os pais non presenten aos seus fillos cun Deus vingativo e rancoroso. Frases como: “- Non fagas isto porque a papá non lle gusta! Ou, se fas isto, Deus castiga!”, Non reflicte a verdade do evanxeo e causa un enorme dano á comprensión do neno.

A relación que o evanxeo establece entre Deus e os homes está guiada pola confianza e a fidelidade. ¿É posible confiar en alguén que é rancoroso e vingativo? Non! Agora ben, como é posible que un mozo confíe en Deus se o que se lle presentou non coincide coa verdade do evanxeo?

Os pais teñen que demostrarlles aos seus fillos que algúns

comportamentos non se toleran porque o pai e a nai efectivamente desaprobaban. Que esas actitudes estean efectivamente prohibidas polo pai e a nai. Que ese comportamento é prexudicial e toda a sociedade tamén o desaproba.

Non presente ao seu fillo un Deus resentido e nervioso que estea listo para castigalo por calquera mala conduta. Tal comportamento por parte dos pais demostra claramente que están eludindo a súa responsabilidade como educador.

Educar aos nenos establecendo unha relación de medo, ter a Deus, a igrexa, o pastor, o cura, o demo, o inferno, a policía, o boi de cara negra, etc., como verdugos ou castigo, acaba producindo homes que non fan. respecta as institucións e despreza a quen exerce a autoridade. Este tipo de educación establece o medo no canto do respecto, xa que non se establece a relación de confianza. Cando o medo pasa, xa non hai ningunha razón para obedecer.

Os pais que actúan deste xeito cando educan aos seus fillos teñen a súa parte de culpa ao enganar aos seus fillos. A igrexa tamén ten a súa parte, porque non nomeou aos pais como o único e lexítimo responsable da educación dos seus fillos. O Estado tamén é culpable, xa que asume o papel de educador, cando en realidade só é un vehículo para a transmisión do coñecemento.

Se as bases da educación non están delimitadas dentro da familia e tales conceptos aplicados e experimentados nas relacións familiares, calquera outra institución humana, como a igrexa e o estado, estará condenada ao fracaso.

Moitos pais se dedican ao traballo, ao estudo e á igrexa, pero non invisten tempo na educación dos seus fillos. A educación dos nenos ten lugar a tempo completo e non é saudable descoidar esta vez.

Cando comezar a educar?

A preocupación polos nenos xeralmente xorde cando os pais cristiáns senten que os seus fillos se distancian da institución da igrexa. Chamamentos temerosos á imposición e coacción, que obrigan aos nenos a ir á igrexa. Tal actitude equivócase aínda máis que non ter instruído ao neno no momento oportuno.

Estas preguntas sorprenden a algúns pais cristiáns porque non saben cal é o seu papel como membro da sociedade e cal é a súa misión como embaixador do evanxeo. Os pais cristiáns non poden mesturar estas dúas funcións.

Os pais cristiáns teñen dúas misións moi diferentes:

- a) educar aos seus fillos para que sexan membros da sociedade e;
- b) anunciar as marabillosas promesas do evanxeo aos nenos para que nunca se afasten da fe.

Estas misións deben realizarse desde pequenas, coidando de tratar simultaneamente coa educación e formación dun cidadán, sen deixar de lado o ensino da palabra da verdade, facendo fincapé no amor e a fidelidade de Deus.

Dende pequeno hai que ensinarlle ao neno a respectar as autoridades e é a través dos pais que o neno será exercido respecto á submisión á autoridade. A través de irmáns, avós e tíos, o neno aprenderá respecto e convivencia. Como amigos, profesores, veciños e estraños, o neno aprenderá relacións co mundo.

Que pasa co evanxeo? Que recomenda a Biblia? En Deuteronomio lemos o seguinte: “E ensinaras aos teus fillos e falarás deles sentado na túa casa, camiñando polo camiño, deitado e levantándose” (Deut 6: 7). Sobre o modo de vida, o neno debe ser instruído en todo momento, é dicir, na casa, no camiño, á

hora de durmir e ao levantarse.

A instrución das “cartas” sagradas é responsabilidade dos pais! As escrituras non recomendan delegar tal función no profesor da escola dominical, ademais, restrinxen o tempo de ensinanza sobre Cristo a unha vez por semana, por un período de só unha hora. Totalmente diferente do que recomenda a escritura: ensino diario.

Os nenos e a sociedade

Os pais deben axudar aos nenos a comprender que todos deben a obediencia aos pais e á sociedade. O envío aos pais hoxe é un ensaio e un aprendizaxe para o envío que requirirá a sociedade, tanto na escola como no traballo.

Despois de ser instruído, aínda que o mozo non quixese seguir o evanxeo de Cristo, teremos un cidadán comprometido con certos valores sociais.

Un dos problemas pertinentes na educación dos fillos dos cristiáns na actualidade é mesturar a educación familiar coa igrexa. Delegar na igrexa a responsabilidade de transmitir valores socioculturais é un gran erro. Cando o mozo medra e está decepcionado con certas persoas dentro da institución, acaba afastándose da pertenza á comunidade á que asistiu e, ao mesmo tempo, rebélase contra calquera tipo de valor social.

Cando os pais son conscientes de que non xeran fillos para Deus, aplícanse máis á educación e á evanxelización dos nenos. Tampouco se desesperan cando ven que os seus brotes non están de humor para ir á igrexa. Non se sentirán culpables nin responsables dos seus fillos cando non aborden algúns problemas institucionais.

Non obstante, é necesario educar aos nenos ensinando a palabra de Deus sen esquecer transmitir e inculcar valores sociais. A

educación inclúe conversa, xogo, regañas, avisos, etc. Permitir aos nenos experimentar todas as etapas da vida, desde a infancia, a adolescencia e a mocidade.

Pero, que facer cando os nenos se afastan da igrexa? En primeiro lugar, é necesario distinguir se os nenos se afastaron do evanxeo ou se distanciaron dunha institución concreta.

Ignorar os principios elementais do evanxeo leva aos pais a confundir o que significa ser fillo de Deus coa pertenza a unha igrexa en particular. Se un neno xa non é un asiduo na igrexa, non se lle debe etiquetar como perdido, nin que camiña cara ao inferno, etc.

Se unha persoa profesa a verdade do evanxeo como din as escrituras, significa que non é un perdido, senón que debe ser alertado só da necesidade de congregarse. Pode ser necesario que os pais investiguen por que os seus fillos deixan o costume de reunirse con outros cristiáns.

Agora ben, se o fillo non profesa a verdade do evanxeo e segue congregándose por costume, a súa condición ante Deus é preocupante. Que sabe sobre o evanxeo? Profesa a fe do evanxeo? Se a resposta é negativa, é necesario anunciar a verdade do evanxeo para que poida crer e salvarse, e non só un eclesiástico.